

Mag ik je een boek aanraden? *Lost Souls*, waarin ons aller Edwin Ammerlaan een fictieve reis door vijftig jaar geschiedenis van Pink Floyd beschrijft. Je hoeft niet eens fan te zijn om er wat herkenbaars uit te halen: zijn beschrijving van de ontmoeting in het Amsterdamse Paradiso voerde me direct terug in de tijd.

De Eerste Keer

Ik woonde nog niet zo gek lang op een studentenflat net ten zuiden van de Grote Stad. Vrienden namen me mee naar een optreden in de soos op de campus, waar de band Slauerhoff zijn eerste plaatje kwam presenteren. Diep onder de indruk kocht ik de ep van de zanger, die mij vertelde dat de officiële presentatie pas over enkele dagen zou plaatsvinden in Paradiso. Daar wilde ik best bij zijn.

Het was mijn eerste bezoek aan de vermaarde poptempel die door Edwin later zo herkenbaar zou worden beschreven. Na het concert, dat beduidend langer duurde dan in de soos en waarbij de band volgens mij het volledige repertoire ten gehore bracht, volgde de presentatie, en niet lang daarna werd mij door een beeldschoon blond meisje met een stapeltje twelvé inch ep's in beide armen gevraagd of ik de plaat wilde kopen. Op mijn: "Ik heb hem al," reageerde ze vrij korzelig: "Ja, ik doe dit ook niet voor mijn lol..." Pas veel later snapte ik pas dat dat in haar beleving helemaal nog niet mogelijk was en dat ik haar dus in de zeik stond te nemen...

Een iets succesvollere band die ik in Paradiso zag, was Tuxedomoon, maar pas na een ontzettend lang voorprogramma. Als eerste speelde een band van vier muzikanten – van wie ik me alleen een cellist en een violiste herinner, misschien ook nog iemand op piano – die een heel drumstel onder elkaar hadden verdeeld. Tijdens het spelen van avant-gardistische maar zeer onderhoudende muziek gaf ieder bandlid even gauw een mep op zijn of haar stukje drumstel, keurig strak in de maat, zodat een vijfde bandlid werd gesuggereerd.

Daarna kwam een tweede band, die belachelijk veel tijd nodig had om zich volledig te installeren. Ik weet nog dat ik dacht: als je daar zo veel tijd voor nodig hebt, zul je toch heel wat in je mars moeten hebben – dat bleek dus niet het geval. De band had veel meer tijd gestoken in de visuele aankleding dan in de muziek en werd, zeer terecht, al na vijf minuten van het podium af gefloten.

Na een veel kortere installatieperiode kwam dan eindelijk Tuxedomoon, met een weergalozes show. Gelukkig liep ik nadien naar huis – inmiddels was ik verhuisd naar de Van Woustraat in Oud-Zuid – niet alleen nagenietend van de hoofdact, maar ook van het feit dat ik vanuit Paradiso lopend naar huis kon, door de straten van onze roemruchte hoofdstad – daar had ik jaren naar toe geleefd.

Ik heb daar maar een jaar of vier gewoond, maar het waren zeer intensieve jaren. En wie schetst mijn verbazing toen ik onlangs het bestelde *Lost Souls* uit mijn brievenbus haalde: het adres van de afzender vermeldde de Sint Willibrordusstraat – dat was daar bij mij net om de hoek!

Wie weet wat er zou zijn gebeurd als Slauerhoff was uitgegroeid tot een wereldsucces, en ik wat vaker een onderhoudend babbeltje had gemaakt met de zanger of een van de andere bandleden, wellicht was mij dan wel eenzelfde lot toegevallen als Matt, de hoofdpersoon uit Edwins boek – per slot van rekening is mijn tweede doopnaam Mathias...

